

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **D.S.M.**

oskarżonego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 5 grudnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt II AKa

(...) zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 października 2015 r.,

sygn. akt XIV K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. W.P. – Kancelaria adwokacka w G. – kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złote), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia obrońcy wyznaczonego z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego D.S.M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I –

instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Zauważyć należy, że w apelacji obrona podnosiła właśnie zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut II w apelacji adw. W.P.). Prawdopodobnie świadomość tego, że zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie można postawić w kasacji spowodowała, że obecnie te same kwestie, zostały ujęte w formie zarzutu obrazy prawa materialnego. Zabieg taki jednak, musi być skazany na niepowodzenie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz doktrynie prawa karnego procesowego, utrwalony jest pogląd, że zarzut obrazy prawa materialnego może być postawiony wyłącznie w sytuacji wskazania błędnej wykładni ustawy lub wadliwej subsumpcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Tak więc, w tle tego zarzutu, zawsze jest akceptacja ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd. Tymczasem, obrona w zarzucie pierwszym kasacji, jednoznacznie podważa prawidłowość ustaleń w sferze zamiaru działania sprawcy, a więc właśnie ustalenia faktyczne, w dodatku dokonane przez Sąd I instancji. Zarzut ten nie mógł zatem okazać się skuteczny w postępowaniu kasacyjnym i w tym zakresie kasację należy ocenić jako oczywiście bezzasadną.

Podobnie należy postrzegać pozostałe zarzuty podnoszące uchybienia w sferze prawa procesowego.

Wszystkie one tylko pozornie dotyczą postępowania odwoławczego, a faktycznie skierowane są przeciwko uchybieniom, które zdaniem obrony zaistniały, lecz przed Sądem I instancji lub jeszcze wcześniej – w postępowaniu przygotowawczym. Stąd żadne z tych zdarzeń nie mogło wprost oddziaływać na treść wyroku Sądu Odwoławczego – art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 519 k.p.k. Wskazać tu należy, że zarzuty 2, 3 i 4 kasacji wprost są powtórzeniem zarzutów postawionych wcześniej w apelacji (pkt b tiret 2, 3 i pkt e). Przy czym chcąc zakwestionować prawidłowość rozpoznania ich w postępowaniu odwoławczym obrona winna wskazać wady, których dopuścił się w tym zakresie Sąd Apelacyjny, a jako naruszony art. 433 § 2 k.p.k. ewentualnie art. 457 § 3 k.p.k. W kasacji tego nie uczyniono, a nie można zapominać, że Sąd Najwyższy w tym postępowaniu o

charakterze nadzwyczajnym, rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a szerzej tylko wyjątkowo, gdy stwierdza zaistnienie bezwzględnych przesłanek odwoławczych – art. 536 k.p.k.

Niemniej podniesienie i tych zarzutów nie byłoby skuteczne w sytuacji, gdy Sąd Apelacyjny rzeczowo i prawidłowo ustosunkował się do wszystkich zarzutów postawionych w apelacji (w tym naruszenia prawa procesowego k.10 -13).

Równie oczywistym winno być, że Sąd Odwoławczy może naruszyć art. 7 k.p.k. (zarzut 5 kasacji) tylko wówczas, gdy czyni samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało to miejsca. Rola Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie ograniczyła się do dokonania kontroli instancyjnej i Sąd ten nie prowadził samodzielnego postępowania dowodowego.

W tej sytuacji, wszystkie zarzuty kasacji należy ocenić jako oczywiście bezzasadne.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego uwzględniając jego sytuację materialną.

as